

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.982/2017/8. szám

A Szegedi Ítéltábla felperesnek - a dr. Gárdián Attila ügyvéd által képviselt alperes ellen személyiségvédelmi igény érvényesítése iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2017. szeptember 19. napján kelt 7.P.21.130/2017/4. számú ítélete ellen a felperes 5. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20 000 (húszezer) Ft másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak az állami adóhatóság felhívására 64 000 (hatvannégyezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az alperes 2015. október 30. napján pályázatot írt ki az **(egyetem neve) (kar neve) Kar (tanszék neve) Tanszékén** betöltendő egyetemi tanári munkakörre, amelyre a felperes pályázatot nyújtott be. Az alperes rektora a pályázatot elbíráló bizottság elnökévé **(személy 1. neve)** tanszékvezetőt, tagjaivá **(személy 2. neve)** tanszékvezetőt, **(személy 3. neve)** tanszékvezetőt, míg értékelő szakértőként **(személy 4. neve)** rektort és **(személy 5. neve)** tanszékvezető egyetemi tanárt jelölte ki. Utóbb - tekintve, hogy **(személy 5. neve)** a felperessel közeli munkatársi kapcsolatban állt - a rektor új külsős szakértőként **(személy 6. neve)** tanszékvezető egyetemi tanárt jelölte ki. A Magyar Felsőoktatási Akkreditációs Bizottság (MAB) a 2016. április 8. napján kelt 2016/3/IX/6/11. számú határozatával a felperes kinevezését támogatta.

A bírálóbizottság tagjai egyenként elkészítették véleményüket, amely szerint a külsős tagok és **(személy 2. neve)** a pályázatot támogatták, **(személy 3. neve)** és a bizottság elnöke, **(személy 1. neve)** viszont nem találta támogathatónak. **(személy 1. neve)** véleményében rögzítette, hogy a pályázat szerint a pályázó felsőfokú angol, középfokú francia és alacsonyfokú orosz nyelvismerettel rendelkezik. Megállapította továbbá a következőket:

„A pályázati kiírás szerint a nyelvtudást nyelvvizsga bizonyítvánnyal kell igazolni. Dr. felperes neve csatolt 1 db angol középfokú + 1 db francia középfokú nyelvvizsga bizonyítványt. Angol felsőfokú

nyelvvizsga bizonyítványt nem találtam az anyagban. Helyette található egy „State language Examination Certificate”, amelyet 1997. július 2-án Budapesten adtak ki.”

1./ „A kontextusból arra lehet következtetni, hogy a pályázó 1997-es USA-beli ösztöndíjával kapcsolatos nyelvi felmérésről lehet szó.”

2./ „Orosz alapfokú nyelvvizsga bizonyítványt sem találtam a pályázati anyagban; ehelyett az **(egyetem neve)** Idegennyelvi Kommunikációs Intézetének levele szerepel 2007-ből, mely szerint az 1999. dec. 31. előtt letett „nyelvi záróvizsga” (a kontextusból az következik, hogy egyetemi nyelvi kurzusról lehet szó) alapfokú „C” típusú állami nyelvvizsgának felel meg”.

Hozzátette: „Talán szerencsésebb lett volna a nyelvtudás ismertetésénél ennél maradni.”

3./ „A pályázó a „Kiemelt külföldi tanulmányutak, előadások” rovatban sorolja fel az alábbi programokat(**személy 2. neve**) (**külföldi település neve**) (1 hó)(**személy 2. neve**) A becsatolt dokumentumokból számomra úgy tűnik, hogy a pályázó (**település neve**)ban kurzuson (nyári iskolán) vett részt tanulóként, nem pedig kurzustartóként.”

4./ „A tudományos utánpótlás nevelésében a Doktori Iskola eddig 2 állami ösztöndíjas PhD hallgatót bízott a témavezetésére, ezek: (**hallgató 1. neve**) és (**hallgató 2. neve**). Megjegyzendő, hogy az állami ösztöndíj 3 éve alatt egyik sem készült el dolgozatával (tehát nem helytálló a pályázó azon kijelentése, hogy 2016-ban fokozatot fognak szerezni). Sőt megjegyzendő, hogy (**hallgató 1. neve**) már nem dr. felperes neve, hanem prof. ...**személy 7. neve** (**egyetem neve**) témavezetésével készül a fokozatszerzésre. (**hallgató 2. neve**) munkahelyet váltott - nem ismert számomra (a DI elnökeként), hogy a közeljövőben fokozatszerzési eljárást indítana.”

5./ „Az MTMT listában 57. pontban szereplő külföldi kiadású angol nyelvű cikk nem található az adatbázisokban: a jelölt az alábbi publikációs helyet adta meg NISPACEE Newsletter, 2007. 14. (2) száma; az interneten rákeresve a megadott adatbázisra, megállapítható, hogy folyóiratként a Newsletter nem létezik (a 2007-es megadott számban hírek, tudósítások szerepelnek, egyetlen tudományos cikk sem szerepel). Létezik egy NISPACEE Journal - felperes neve nevét beadva nincs találat egyetlen számában sem.”

6./ „Dr. felperes neve pályázó tudományos publikációs tevékenységére jellemző tehát, hogy életművének mintegy 35 évében összesen 30 db hazai, listás folyóiratban megjelent közleménye született.”

(**személy 1. neve**) A bírálóbizottság elnökeként elkészített „Bizottsági Véleményben” összefoglalta a bizottsági tagok véleményének általa lényegesnek tartott megállapításait. Ebben a külső bírálók véleményét akként összegezte, hogy azok általánosságban nyilatkoznak a pályázó munkásságáról, véleményeik adatokra nem támaszkodnak, sommásak. Kijelentette továbbá:

7./ „Ehhez járul hozzá, hogy a pótlólag felkért véleményező, (**személy 6. neve**) szorosan az összeférhetetlenség miatt aggályosnak vélt (**személy 5. neve**) környezetéből került ki. Közismert (és a pályázati anyag is tartalmazza), hogy dr. felperes neve 2014-től tudományos főmunkatársként, projekt-alkalmazásban közös kutatásban vett részt a debreceni kutatócsoporttal, ahol (**személy 5. neve**) projektvezető, (**személy 6. neve**) pedig társkutató volt (lásd pl. pályázat 3.o.). Ez lényegesen gyengíti a szakvélemény objektivitásába vetett hitet, illetve az összeférhetetlenség árnya továbbra is fennáll.”

(**személy 1. neve**) az (**egyetem neve**) (**kar neve**) Karának 2016. május 5. napján tartott rendkívüli kari tanácsülésén ismertette a bírálóbizottság tagjainak véleményét, köztük (**személy 3. neve**) professzorét is a következők szerint:

8./ „Ebben kiemeli az elején, hogy a pro forma a pályázati kiírás feltételeinek számszerűen megfelel a pályázó, ugyanakkor az oktatói, a tananyag fejlesztési, tudományos utánpótlásban tanúsított és a tudományos publikációkat tekintve elmarad messze a Kari átlagtól a teljesítménye.”

9./ „Tananyagkészítés és fejlesztésnél feltűnt a Professzor Asszonynak, hogy az utóbbi évtizedben vagy több, mint 10 évben is tananyagfejlesztő tevékenysége a Nemzeti Közszerológati Egyetemre, vagy más magyarországi egyetemekre fókuszál, és **(egyetemi város neve)-n** nem jelent meg tankönyve."

10./ „A tudományos utánpótlásban kifejtett tevékenységnél kiemeli, hogy a pályázó szerint jelenleg két doktorandusza van, de mind a kettő csak az utóbbi 3-4 évben lett hozzátelgálva és az első 30 évben a pályája során se a doktori továbbképzésben, se diákköri mozgalomban, sehol nem gondozott hallgatókat témavezetőként."

11./ „A konferencián való részvétele elenyésző ahhoz képest, amit a Karon működő egyetemi tanárok produkálnak, mert az utóbbi több mint 10 évben összesen 22 magyar nyelvű hazai előadást tartott és semmilyen más konferencia részvétel nincs, ebből sok ilyen vándorgyűlés-szintű, vagy ismeretterjesztő jellegű."

A tanácsülésen a belső bírálók közül felszólalt **(személy 3. neve)**, aki megerősítette írásban előterjesztett véleményét, felszólaltak a felperest támogatók is, akiknek a nyilatkozatára **(személy 1. neve)** akként reagált, hogy „Nem hiszi, hogy vádaskodnának, hanem a véleményt a leadott pályázati anyag alapján írták meg." Kijelentette:

12.) „A nyelvtudás és a nyelvvizsga bizonyítvány az két különböző dolog, nem azt mondta, hogy nem tud angolul, nincs benne az anyagban, csak bele van írva, más van benne az anyagban."

A Kari tanácsülés a 64/2015/2016. számú határozatával 8 igen, 15 nem és 6 tartózkodás mellett nem javasolta a felperes egyetemi tanári kinevezését. Az alperes egyetemi tudományos tanácsa illetve szenátusa sem támogatta a felperes kinevezését.

A felperes 1997. július 11. napján angol nyelvből felsőfokú „A" típusú nyelvvizsgát tett. Az NISPACEE című kiadvány „News" 2007. tavaszi számában megjelent a felperes írása. Dr. **(hallgató 2. neve)** az **(egyetem neve)** **(kar neve)** Kar **(tanszék neve)** Tanszékének a tanársegéde.

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a jóhírnévhez és becsülethez fűződő személyiségi jogát a pályázatát bíráló bizottság elnökének a tényállásban idézett 1-12. sorszámú - valótlán tényállításokat tartalmazó, illetve a valós tényeket hamis színben feltűntető - nyilatkozataival. Kérte továbbá az alperest elégtételadásra és 800 000 Ft sérelemdíj megfizetésére kötelezni.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a sérelmezett kijelentések részben való tényállítások, részben pedig a bírálóbizottság elnökének illetőleg tagjainak a véleményét fejezik ki, kifejezésmódjukban nem sértők, bántóak és lealázóak. Hangsúlyozta továbbá, hogy a felperes a pályázatához mellékelt nyilatkozatában annak bírálhatóságát elfogadta, erre tekintettel köteles volt az esetleges negatív értéktélet tűrésére is.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 40 000 Ft perköltséget

Határozatának indokolása szerint a pályázatot véleményező bírálóbizottság véleménye olyan szakvéleménynek minősül, amely személyiségvédelmi per tárgyát nem képezheti, még akkor sem, ha esetlegesen téves megállapításokat vagy a tényekből levont téves következtetéseket tartalmaz. Ugyanakkor a per tárgyává tett kijelentéseket érdemben is vizsgálta a PK 12. számú állásfoglalásban rögzített szempontok figyelembevételével. Rámutatott, az 1. és a 2. pontban írt tényállítás arra vonatkozik, hogy a nyelvvizsga-bizonyítványt a bírálóbizottság elnöke nem találta az anyagban,

abból olyan jelentéstartalom, hogy a felperes nem rendelkezik felsőfokú nyelvvizsgával, nem következik, ezért az nem lehet valótlan tartalmú. Az a tény pedig, hogy az angol nyelvű igazolást a bizottság elnöke helytelenül fordította, olyan pontatlanság, amely a felperesre nézve nem minősül sértőnek.

A 3. pontban írtakat véleménynyilvánításnak minősítette, amely az ítéletalkotás szabályainak megfelelő, nem indokolatlanul sértő, bántó, megalázó.

A 4. pontban írtak (dr. **(hallgató 2. neve)** munkahelyváltására vonatkozó kijelentés) kapcsán kifejtette, annak valóságtartalma nem igazolt, a megállapítás azonban nem a felperes személyére vonatkozik, nem ad alapot téves következtetés levonására. Utalt arra, a felperes maga sem állította, hogy doktorandusz hallgatói PhD fokozatot szereztek.

Az 5. pontban megjelölt kijelentésről megállapította, a bizottsági vélemény csupán azt tartalmazta, hogy az internetes adatbázisban nem volt fellelhető a pályázatban megjelölt folyóirat. Ugyanakkor megjegyezte, a kijelentés mindössze egy publikációt érint, amellyel szemben jelentősebb számú publikáció léte igazolt.

A 6. pontban írtakat véleménynyilvánításként értékelte, amely nem valótlan adatokon alapul, ezért nem jogsértő.

A 7. pontban rögzített nyilatkozatot illetően úgy foglalt állást, hogy az való tényekből levont következtetés, amely nem okszerűtlen, ezért nem jogsértő.

Ugyancsak véleménynyilvánításnak minősítette a 8-11. pontban írt kijelentéseket. Kiemelte, a felperesnek az az álláspontja, hogy a „Változó közigazgatás” című könyv tankönyvnek minősül, nem írja felül az MTMT rendszerbeli minősítést. Lényegtelen tévedésnek minősítette a felperes 35 éves közigazgatási pályafutására vonatkozó megállapítást, amely a felperes személyiségének megítélését nem befolyásolja.

A felperes - a másodfokú tárgyaláson szóban - kiegészített fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte másik törvényszék kijelölésével. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet keresete szerinti megváltoztatására irányult. Hangsúlyozta, az alperesi intézmény által felkért bírálóbizottság nem szakbizottság, hanem véleményező testület, ezért az ügyben készített vélemény szakvéleménynek nem minősíthető. Utalt arra, a bírálóbizottság tagjai közül csak a három külső bíráló tekinthető szakértőnek, mivel kizárólag ők rendelkeznek szakmai kompetenciával a közigazgatási jog területén, míg a belső véleményezők egyike római, másika büntető jogász, a közigazgatási jog területén ismereteik indifferensek, ezért véleményük nem szakmai, hanem egyéni, szubjektív. Álláspontja szerint megállapítható, hogy a bírálóbizottság elnöke a tevékenységi köre által adott lehetőséggel visszaélve jogsértést követett el, önkényesen válogatott a vélemények között, és nem ismertette az összegző összesített véleményt sem. Utalt arra, a **(település 2. neve)** Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 12.M.629/2016/9. számú és a **(település 2. neve)** Törvényszék 1.Mf.20.641/2017/6. számú ítélete ezt az álláspontját alátámasztja. A per tárgyává tett egyes közlések kapcsán kiemelte, a pályázat benyújtásának nem volt feltétele a felsőfokú nyelvvizsga, ezért indokolatlanul tért ki a bírálóbizottság elnöke annak hiányára, emellett a nyelvvizsga-bizonyítvány 1997. július 7-én kelt, tehát téves az a következtetés, hogy az az USA-beli ösztöndíjjal kapcsolatos nyelvi felmérésre vonatkoztatható. Hangsúlyozta, a bizottság elnöke ezzel az állításával valós tényt hamis színben tüntetett fel, amely a jogsértést megalapozza, hiszen azt sugalmazta, hogy a pályázat valótlan adatokat tartalmaz. Kiemelte, a bizottság elnöke tényleges vizsgálat nélkül, de annak elvégzését feltüntetve nyilvánított véleményt, ez állapítható meg nemcsak a nyelvvizsga-bizonyítványok, hanem a **(külföldi település neve)**-i tanulmányút, **(hallgató 2. neve)** ügyében, valamint a publikációk tekintetében is.

Érvelése szerint tévesen minősítette a 3. pontban sérelmezett kijelentést az elsőfokú bíróság véleménynyilvánításnak. Az valótlan tényállítás.

Állította, a dr. **(hallgató 2. neve)** munkahelyére vonatkozó tényállítás a vélemény elkészítésekor is valótlan volt, ezt az alperesi bizottság elnöke, mint a Doktori Iskola vezetője tudta, a valótlan tényállítással azt sugalmazta, hogy **(hallgató 2. neve)** munkahelyváltása a pályázó nem megfelelő konzulensi munkájának is a következménye. Nem vonta kétségbe, hogy a valótlan tényállítás nem az ő személyére vonatkozik, de az álláspontja szerint pályázatának értékelését befolyásolta. Utalt arra, a fokozat megszerzésének várható idejét nem a konzulens határozza meg, így a „csúszás odiuma” nem róható a konzulens terhére, mint ahogyan azt a vélemény sugalmazza.

Kiemelte, ugyancsak valótlan tényállítás, hogy a Newsletter folyóirat nem létezik, ennek ellenkezője a perben bizonyítást nyert, az alperes kijelentése viszont azt a látszatot keltette, hogy nem létező publikációt tüntetett fel pályázatának publikációs jegyzékében.

Az 5. pontban írtak kapcsán rámutatott, az alperesnek sem bírálóként, sem pedig a bírálóbizottság elnökeként nem volt feladata a külső, egyébként közigazgatási szakemberek szakvéleményének minősítése, és felülbírálata. Ennek ellenére mind az egyéni, mind pedig a bizottsági véleményben a bizottság elnöke negatívan nyilatkozott a külső szakvéleményekről, nyilvánvalóan azzal a szándékkal, hogy a pályázattal kapcsolatos vélemény hitelét rontsa.

Utalt arra, hogy az elsőfokú eljárásban tételesen cáfolta az alperes publikációkkal kapcsolatban tett valótlan állításait, ezt változatlanul fenntartotta. Előadta, a jegyzőkönyv a tárgyaláson elhangzottakat pontatlanul tartalmazza az eljáró bíró által értelmezve, téves átfogalmazásban. További bizonyításra pedig a bíróság nem adott lehetőséget.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében szó szerint hosszan idézi a belső bírálók véleményét, ugyanakkor a külső támogató szakvéleményeket egy rövid mondatban foglalja össze. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában az alperes „helyett érvel”, ahelyett, hogy a tárgyilagosan és pontosan megállapított tényállásból a megfelelő jogszabályi rendelkezésekkel összhangban álló jogkövetkeztetéseket vonna le. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem bírálta el teljes körűen a keresetét, nem tért ki minden általa sérelmezett, az alperesi döntés személyiségi jogait sértő aspektusára, ez pedig az elsőfokú eljárás megismétlését teszi szükségessé.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés **alaptalan**.

A felperes jogorvoslati kérelme tartalmilag az elsőfokon eljáró bírót elfogultságára (a megismételt eljárásra a bíróság másik tanácsának kijelölését kérte), valamint a kereseti kérelem kimerítésének hiányára, mint az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértésére való hivatkozást tartalmaz. Erre tekintettel az ítéletábrán elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy e hivatkozások megalapozottak-e, és ehhez képest szükséges-e az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú eljárás megismétlése a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (a továbbiakban: Pp.) 252. § (1) és (2) bekezdésében foglaltak alapján.

A fellebbezésben előadottak nem adnak alapot annak megállapítására, hogy az elsőfokon eljáró bíróval szemben a Pp. 13. § (1) bekezdés e) pontja szerinti kizárási ok áll fenn. A tárgyaláson elhangzottak esetleges téves jegyzőkönyvvezetéséből valamint a további bizonyítás lefolytatásának mellőzéséből az eljáró bíróság elfogultságára vonatkozó következtetés nem vonható le. Nem ad alapot az eljáró bíró objektivitásának a megkérdőjelezésére az a felperesi előadás sem, miszerint az elsőfokú bíróság „hosszan idézi a belső bírálók véleményét, ugyanakkor a külső támogató véleményeket egy rövid mondatban foglalja össze”. E ténynek ugyanis az a magyarázata, hogy a per tárgyát a belső bírálók nyilatkozatai képezik, így a bíróságnak e nyilatkozatok jogsértő jellegét

illetően kellett állást foglalnia. A pernek nem tárgya, hogy melyik bírálóbizottsági tag véleménye volt helyes, illetve hogy a pályázat alapján indokolt lett volna-e a felperes kinevezését támogatni.

Tény, hogy az elsőfokú bíróság a felperes eredeti keresetében 1. sorszámmal, az ítéletábra által kiegészített tényállásban 12. sorszámmal megjelölt kijelentés tekintetében nem foglalt állást, ezzel megsértette a Pp. 213. §-ában írtakat. Az elsőfokú eljárás szabályainak megsértése miatt azonban az elsőfokú tárgyalás megismétlése illetve kiegészítése akkor indokolt, ha az eljárási szabálysértés a per érdemi eldöntésére kihatott, továbbá orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges. A hatályon kívül helyezés alkalmazása általában akkor nem mellőzhető, ha a másodfokú bíróság a feltárt lényeges szabálysértéssel és annak kiküszöbölési lehetőségével összefüggő összes körülmény mérlegelésének eredményeként arra a következtetésre jut, hogy az eljárási szabálysértés jellegének és súlyának, valamint az érdemi döntésre gyakorolt hatásának, továbbá a másodfokú eljárásban való orvoslás lehetőségének figyelembevételével elengedhetetlen az elsőfokú eljárás megismétlése (Kúria 1/2014. (VI. 30.) PK vélemény 1. indokolás). Az alább kifejtendők szerint a fentiekben írt eljárási szabálysértés az érdemi döntést nem befolyásolja, ezért nem teszi szükségessé az elsőfokú eljárás megismétlését.

A jogvita érdemét illetően az ítéletábra az elsőfokú bíróság döntésével és - túlnyomórészt - annak kifejtett indokaival is egyetért, az alábbiak kiemelése mellett.

A felperes a per tárgyává tett közlések kapcsán a becsülethez és a jóhírnévhez való személyiségi joga sérelmére hivatkozott. A jelen perben alkalmazandó Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (a továbbiakban: Ptk.) nem csupán nevesíti, hanem - eltérően az 1959. évi IV. tv-től - definiálja is a becsülethez való személyiségi jog fogalmát. A Ptk. 2:45. § (1) bekezdése szerint a becsület megsértését jelenti különösen a más személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezőmódjában indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás, míg a Ptk. 2:45 § (2) bekezdése értelmében a jóhírnév különösen akkor sérül, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tényt állít vagy híresztel vagy valós tényt hamis színben tüntet fel.

A hírnév valamely személyre vonatkozó, mások által hozzáférhető azon tények, adatok összessége, amelyek alapján az adott személyről a társadalomban kialakult egyfajta értékítélet. Ennek megfelelően a jóhírnév sérelmét elsősorban az olyan közlések eredményezhetik, amelyek akár kifejezetten, akár utalásszerűen valamely személyre vonatkozó olyan objektíve valótlan tényállítást tartalmaznak, amely alapján az adott személyről korábban kialakult kedvező társadalmi értékítélet hátrányosan változhat meg. A fentiekből következően a jóhírnév sérelmét alapvetően csak tényközlések valósíthatják meg, az értékítéletek, véleménynyilvánítások akkor lehetnek jóhírnevet sértők, ha legalább burkoltan tényállítást tartalmaznak, ennek hiányában - az egyéb törvényi feltételek fennállása esetén - a becsülethez fűződő személyiségi jogot sérthetik.

A törvény szerint a jóhírnév megsértésének egyik módja a valós tény hamis színben történő feltüntetése, ami a való tényeknek az összefüggésükből önkényesen kiragadott, tartalmi szempontból fogyatékos és emiatt téves következtetés levonására alkalmas módon való közlését jelenti (BH1989. 480). Ilyen esetben a közlés azáltal válik jogsértővé, hogy az egyébként valós tényeket hiányosan, illetőleg oly módon csoportosítva fogalmazza meg, hogy azok az olvasó illetve a hallgató számára téves következtetés levonására adnak alapot.

A személyre vonatkozó valótlan tényállítás csak akkor minősül jogsértőnek, ha az a közmegítélés szerint alkalmas a sértett társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására. A jogsértés megállapításánál nem az érintett személy szubjektív érzését, hanem azt kell vizsgálni, hogy a közmegítélés alapján sértőnek lehet-e minősíteni az adott valótlan tényállítást (PJD 2017. 4.).

A fentiekre figyelemmel helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, annak megítélése érdekében, hogy a sérelmezett közlések megvalósítanak-e személyiségi jogsértést, meghatározó annak eldöntése, hogy azok véleménynyilvánításnak vagy tényállításnak minősíthetők. Helyesen jelölte meg az elhatárolás szempontjait, és helytálló az a megállapítása is, hogy a jogvita elbírálása során alkalmazandónak kell tekinteni a Legfelsőbb Bíróság sajtóhelyreigazítási perekre vonatkozó PK 12. számú állásfoglalásában rögzítetteket.

Egyetért az ítéletábra az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával, hogy a per tárgyát képező és a tényállásban idézett közlések a felperes által megpályázott egyetemi tanári munkakörre benyújtott pályázatot elbíráló szakmai vélemény részét képezik. Az egyetemi tanár munkakörre benyújtott pályázat véleményezésére az alperes bírálóbizottságot hozott létre, ennek a szakmai véleményező testületnek az elnökeként tette **(személy 1. neve)** a sérelmezett közléseket. Valamely álláshely betöltésére való alkalmasság körében tett állásfoglalás nem minősül ugyan jogi értelemben vett szakvéleménnyel, annak eldöntése során azonban, hogy megvalósít-e személyiségi jogsértést, a szakvéleménnyel azonos elbírálás alá esik. A pályázatot véleményező személynek vagy testületnek ugyanis - a szakértői véleményt készítő szakértőhöz hasonlóan - az a feladata, hogy a vélemény szempontjából releváns tényeket, adatokat összegyűjtse illetve megállapítsa, s az ezekből levonható következtetés alapján alakítsa ki álláspontját a megválaszolandó kérdésre vonatkozóan. Egy pályázat véleményezésével szemben - éppúgy, mint egy szakvélemény kapcsán - alapvető követelmény a kritikai szemlélet, a pályázó mellett szóló érvek, körülmények mellett a pályázatban észlelhető esetleges hiányosságok vagy nem egyértelmű adatok feltárása, a pályázó illetve a pályázat támogadhatóságáról, elfogadhatóságáról való vélemény kialakítása. A véleményező személy ennek során tett téves ténymegállapításai, vagy vitatható következtetései önmagában személyiségi jogsértést nem valósítanak meg.

A fentiekből következően a jelen jogvita elbírálása szempontjából közömbös, hogy a bírálóbizottság személyi összetétele megfelelt-e a célszerűség követelményének, továbbá az is, hogy a vélemény mennyiben volt megalapozott, illetve az elnök a tagok véleményei közül mit és mennyiben ismertetett, továbbá hogy a testület összegző véleményét ismertette-e a tanáccsal, és hogy ez a tanács alperes pályázatáról való döntésének jogszerűségét befolyásolta-e. Ezek a kérdések ugyanis a munkaügyi jogvita tárgyát képezhetik. A jelen perben a vélemény helyessége, szakmai megalapozottsága nem bírálható felül.

A kifejtettekre tekintettel csupán megjegyzi az ítéletábra, hogy a kifogásolt közlések a pályázatban szereplő olyan adatokkal kapcsolatosak (nyelvvizsga, PHD hallgatók száma, stb.), amelyek ellenőrzése, értékelése nem igényelt speciális közigazgatási jogi ismereteket. A kritikai észrevételek nem érintették a felperes szoros értelemben vett szakmai munkásságának színvonalát, nem vonták kétségbe a közigazgatási jog területén végzett tudományos munkájának, oktatási tevékenységének az eredményességét.

Annyiban helytálló a felperes érvelése, hogy a hivatalos eljárásban született szakvélemény is megvalósíthat személyiségi jogsértést, ha az eljárás keretein nyilvánvalóan túlterjeszkedik, az eljárás tárgyához nem tartozó, indokolatlanul sértő, bántó, megalázó megjegyzéseket tartalmaz, vagy ha szándékosan hamis véleményadásként értékelhető (BDT2014. 3209). Egyetért azonban az ítéletábra az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint ez a perben nem állapítható meg az alábbiakra tekintettel azzal, hogy az ítéletábra részletesen csak a felperes jogorvoslati kérelmében konkrétan kiemelt kijelentéseket vizsgálta érdemben, egyebekben csupán visszautal az elsőfokú ítélet indokaira.

Az 1. és 2. pontban ismertetett közlés tartalma az - ahogyan azt az elsőfokú bíróság is helyesen megállapította -, hogy **(személy 1. neve)** a pályázó által feltüntetett angol felsőfokú és orosz alapfokú nyelvismeretet alátámasztó nyelvvizsga-bizonyítványt a pályázati anyagban nem talált, mert a felperes által csatolt 1997. július 2. napján kelt „State language Examination Certificate” elnevezésű angol nyelvű dokumentumot, valamint az **(egyetem neve)** Idegennyelvi Kommunikációs Intézetének levelét nem értékelte a nyelvvizsga-bizonyítvánnyal egyenértékű dokumentumként. Egyetért az ítéletábra az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, miszerint az angol nyelvű igazolás téves, helytelen fordítása, illetve a csatolt dokumentumokból téves következtetés levonása a személyiségi jogsértést nem alapozza meg. Alaptalanul hivatkozik arra a felperes, hogy a bírálóbizottság elnöke a feladatkörét túllépte, amikor kitért a felsőfokú nyelvvizsga igazolásának a hiányára, mert e feltétel a pályázati kiírásban nem szerepelt. E tekintetben annak van jelentősége, hogy a felperes a pályázatában az angol „A” típusú nyelvvizsga megszerzését feltüntette, a pályázatot véleményezőnek pedig az értékelés során a feladatát képezte annak ellenőrzése, hogy az ott feltüntetett tények igazolást nyertek-e.

A fentiekhez kapcsolódik az elsőfokú bíróság által el nem bírált, a tényállásban 12. pontban szerepeltetett kitétel, amely tartalmilag megegyezik az 1. és 2. pontban foglaltakkal, az ugyanis - szöveggörnyezetével együttesen értékelve - ugyancsak azt juttatja kifejezésre, hogy **(személy 1. neve)** álláspontja szerint a pályázati anyagban szerepeltetett nyelvvizsga ténye nincs megfelelően igazolva. Ez pedig a jogsértést nem valószínűsíti meg.

Annyiban helytálló a felperes érvelése, hogy a 3. pontban szereplő kijelentés tényállításnak minősül, ténykérdés ugyanis, hogy a felperes tanulóként vagy oktatóként vett részt a **(külföldi település neve)-i** tanulmányúton. A közlés azonban akkor sem minősül jogsértőnek, ha valótlán az alperesi tényállítás, nem alkalmas ugyanis arra, hogy a felperes társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja.

Téves az a felperesi érvelés, miszerint a 4. pontban szereplő közléssel a bírálóbizottság elnöke azt sugalmazta, hogy dr. **(hallgató 2. neve)** munkahelyváltása a pályázó nem megfelelő konzulensi munkájának is a következménye. Ezzel szemben a kifogásolt mondat szöveggörnyezetében a véleményező a felperes tudományos utánpótlás során kifejtett tevékenységét értékeli, a közlés lényegi tartalma, hogy a felperes témavezetése mellett még senki sem szerzett PhD fokozatot. Ezt a tényt a felperes maga sem vitatta. A közlésből az olvasható ki, dr. **(hallgató 2. neve)** munkahelyváltása akadályozta annak, hogy a felperes témavezetésével a PhD fokozatot megszerezhesse, de abból nem következik, hogy nevezett munkahelyváltása a nem megfelelő konzulensi munkának a következménye.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az 5. pontban szereplő közlés annak kifejezésre juttatása, hogy a pályázatban megjelölt folyóiratot a bíráló a megjelölt adatbázisban nem találta meg, ez önmagában azonban nem sértő, nem vonható belőle le az a következtetés, hogy az állított cikk nem létezik.

Nem alapoz meg jogsérelmet a felperes publikációinak ismeretterjesztő előadásként való minősítése szintén. Alaptalanul kifogásolja a felperes, hogy az elsőfokú bíróság e körben bizonyítást nem folytatott le, az ugyanis szükségtelen, hiszen a kijelentés valótlansága sem eredményez jóhírnévsértést a kijelentés sértő jellegének hiányában.

A **(település 2. neve)** Törvényszék felperes által a másodfokú eljárásban csatolt 1.Mf.20.641/2017/6. számú ítélete, amely a **(település 2. neve)** Közigazgatási és Munkaügyi

Bíróság 12.M.629/2016/9. számú ítéletét részben megváltoztatva hatályon kívül helyezte az alperes szenátusának 86/2016. számú határozatát, a felperes személyiségvédelmi igényét nem teszi megalapozottá, a pályázat elbírálására vonatkozó szabályok megsértése ugyanis önmagában nem jelenti a pályázó személyiségi jogainak megsértését.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 78. §-a alapján kötelezte az alperes jogi képviselőjével felmerült - a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló - másodfokú perköltségének megfizetésére, valamint az Itv. 74. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a feljegyzett másodfokú eljárási illeték viselésére.

S z e g e d, 2018. május 30.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra sk.
táblabíró